

РЕШЕНИЕ

№ 4242

гр. София, 27.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 13.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **10975** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 АПК вр. чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Образувано е по жалба, подадена от Е. С. Г., ЕГН - [ЕГН], чрез адв. Ч., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 4528 от 18.11.2022 г., издадена от младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП е наложена ПАМ – „временно отнемане на СУМПС“.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна, като издадена при нарушения на материалния и процесуалния закон. Иска се отмяна на наложената принудителна мярка.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез адв. Ч., оспорва жалбата, моли да бъде прогласена за нищожна или в условията на евентуалност да бъде отменена, като незаконосъобразна с присъждане на разноски по делото.

Ответникът – М. М. И.-младши автоконтрольор в 3та група, 2ри сектор в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно уведомен, не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С оспорената заповед на жалбоподателката е наложена принудителна

административна мярка – временно отнемане на СУМПС №[ЕИК] до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, на основание чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) и чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП. Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено обстоятелството, че е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) сер.ГА № 769530 от 18.11.2022 г. от А. К. - мл. автоконтрольор при СДВР, отдел Пътна полиция, за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 пр. 1 от ЗДвП. В АУАН е посочено, че при извършена проверка на 18.11.2022 г. в [населено място] по [улица], около 02.57 часа Ек. Г. управлява лек автомобил М. С 63 А. с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Х. А. С., с посока на движение от [улица]към Околовръстен път и срещу бензиностанция О.", като при извършената проверка е установено, че водачът управлява под въздействието на алкохол, изпробван с техническо средство Алкотест дрегер 7510 номер ARPM-0397 с поредна проба номер 472, която е отчела положителен резултат 0,98 промила. Връчен е талон за медицинско изследване с номер 113981 за УМБАЛ „Св. А.“.

Към преписката е приложен цитираният АУАН, а в оспорената заповед е изложена същата фактическа обстановка. Като доказателства по делото са представени заповеди във връзка с компетентността на органа постановил оспорена ПАМ, протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техните аналози, протокол за предаване и приемане на документи и биологични проби по реда на Наредба № 1/19.07.2017 г., справка картон на водача и др.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е основателна:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 812з-1524/09.12.2016 г. министърът на вътрешните работи е определил да осъществяват контрол по ЗДвП главна дирекция "Национална полиция", главна дирекция "Гранична полиция" и ОД на МВР и СДВР. Със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР са определени да прилагат принудителни административни мерки по ЗДвП – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Видно и от Заповед № 513з-10634/15.07.2020 г. на директора на СДВР, М. М. И. /издател на оспорената заповед/ е преназначен на длъжност младши автоконтрольор I степен в 03 група, 02 сектор в отдел "Пътна полиция" при СДВР.

Оспореният акт е обективиран в писмена форма, подписан е от издателя си и е издаден от административен орган, разполагащ с материална и териториална

компетентност. Същият съдържа изискуемите от чл. 59, ал. 2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за постановяването му. Заповедта е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съставен от компетентен орган, при спазване на задължителните реквизити по съдържанието му и процедурата за съставянето и връчването му.

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването ѝ – чл.171, т. 1, б. “б” от ЗДвП. Същата съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата.

Според тази разпоредба, в приложимата ѝ редакция, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорващата, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 172, т. 1, б. „б“ от ЗДвП хипотези, а именно – водачът управлява ППС след употреба на алкохол. В настоящия случай жалбоподателката е дала кръвна проба за химическо изследване за определяне на концентрацията на алкохол в кръвта, според която същата е 0,60 промила. Извършен е и повторен химически анализ на основание чл. 27, ал. 3 от Наредба № 1/19.07.2017 г. за реда за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техните аналози, като е установено съдържание на етилов аcohol – 0,56 промила.

Съдът приема, че предпоставките, уредени в обсъжданата правна норма за налагане на ПАМ са налице, наложената мярка е със срок на действие, предвиден в закона, но по никакъв начин не са изложени мотиви защо се налага за максималния предвиден срок. В конкретния случай, срокът е в определени в закона максимални граници и е необходимо да се изложат конкретни съображения в тази връзка, мотивиращи продължителността на срока на действие на мярката. В случая такива липсват, нито е осъществено препращане към документ, удостоверяващ тези факти. Обосновката, мотивировката за налагане на мярката трябва по ясен и категоричен начин да посочва субекта, спрямо когото се налага, фактите, които са на лице за прилагането ѝ, времетраенето ѝ, място където се прилага. Липсата на мотиви препятства съдът да извърши проверка относно законосъобразността на акта. Съдът може само да

предполага какво е фактическото основание за определяне на максималния срок на ПАМ, което е недопустимо. Като не е изложил конкретни мотиви за продължителността на срока на наложената ПАМ административният орган е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила и не е спазил изискването за форма, предвидено в чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за основателна, а оспореният административен акт за незаконосъобразен, поради което същият следва да бъде отменен. С оглед изхода на спора в полза на жалбоподателката следва да бъдат присъдени разноски по делото в общ размер на 910 лв., от които 10 лева – държавна такса и 900 лева – платено в брой адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 4528 от 18.11.2022 г., издадена от младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Е. С. Г., ЕГН – [ЕГН], разноски по делото в размер на 910 /деветстотин и десет/ лева.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: